

ἌΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ
Γ. ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. Α. ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΑΠΟΚΟΜΜΑΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΤΑΚΗΣ Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
9 ΟΔΟΣ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ (ΣΤΟΑ ΠΑΠΠΟΥ)

ΤΗΛΕΦ. 23-616

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ

Ἀπόκομμα

16. ΜΑΡ. 1934

Χρονολογία

συμπραλλομένοι ηθελήσαμε
δώσωμεν ἀπτά δείγματα
φιλικῶν ἡμῶν διαθέσεων,
στοποιοῦντες καὶ ἀδθις,
στοποιοῦντες καὶ ἀδθις,
τὰς προγενεστέρας πρὸς
τὴν ἀνακοινώσεως, τὸ περιεχό-
μενον τοῦ συμφώνου καὶ ἐπι-
στήσαντες τὴν προσοχὴν τῆς
Βουλγαρίας ἐπὶ τῆς εὐμενοῦς
ὑποδοχῆς, ἧς θὰ ἐτύγχανε πρὸς
τὰς προτάσεις προσχωρήσεως αὐ-
τῆς εἰς αὐτό. Καὶ τὴν πρότασιν
αὐτῆς περὶ συνάψεως συμφώνου
μὴ ἐπιθέσεως εὐμενῶς ἀπεδέ-
χθημεν καὶ εἰλικρινῶς ἐλπίζο-
μεν ὅτι αὕτη ταχέως θὰ πρα-
γματοποιηθῆ.

Η ΔΗΛΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

Α. ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ. Κύ-
ριε ὑπουργέ τῶν Ἐξωτερικῶν,
κατὰ τὴν σύσκεψιν, ἣ ὁποία ἐ-
γένετο εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν
Ἐξωτερικῶν, τῆς Ἐπιτροπῆς ἐ-
πὶ τῶν Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων,
ἐξεφράσθησαν οἱ φόβοι μήπως
ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ συμφώνου τοῦ-
του δημιουργήσῃ ἐνδεχομένην
περιπλοκὴν τῆς Ἑλλάδος εἰς
πόλεμον μετ' ἐξωβαλκανικὴν δύ-
ναμιν. Θὰ σὰς παρεκάλουν, καὶ
νομίζω ὅτι ἐν τούτῳ ἐκφράζω
τὴν ἐπιθυμίαν ὀλοκλήρου τῆς
Βουλγαρίας, διὰ ρητῆς δηλώσεως
να διασαφηνίσθητε ὡς πρὸς τὸ ζή-
τημα τοῦτο τὴν ἔννοιαν τοῦ
Συμφώνου καὶ τὴν ἔκτασιν τῶν
ὑποχρεώσεων τῆς Ἑλλάδος, ἵ-
να ἡ δῆλωσις αὕτη, καταχωρου-
μένη εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Βου-
λῆς, ἀποτελέσῃ στοιχείον ἐπι-

(Συνέχεια εἰς τὴν 3ην σελίδα)

λεσεν, ὅπως προ-
ούσας ἐνεργείας
ν τοῦ κρησφυγέ-

διαμέρισμα τοῦ κυρίου διὰ νὰ
τοῦ σερβίρω τὸ πρωῖνό του ρόφη-
μα, εἶπεν ἡ καμαριέρα εἰς τὸν

λογικὸν σύστημα. Ἐπίσης ὑπὲρ
τῆς ἀναλογικῆς ἔχουν κηρυχθῆ
πολλοὶ παράγοντες καὶ ὠρισμέ-

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ ΤΟΥ «ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ»

Ἡ «Πάπισσα Ἰωάννα» καὶ ὁ Ἐμμανουὴλ Ροῖδης

ΠΩΣ ΑΦΩΡΙΣΘΗ ΕΝΑΣ ΜΕΓΑΛΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗΝ ΑΥΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

60Ν

Ὁ Φρουμέντιος, ἔχοντας κον-
τά του τὴν Ἰωάννα, κατάρθωσε
νὰ διώξῃ τοὺς πειρασμοὺς ἐκεί-
νους. Σφίγγοντας στὴν ἀγκαλιά
του τὴν φίλην του, «ὡς οἱ ἀσκηταὶ
τὸν Σταυρόν, ὁσάκις ἐπειράζοντο
ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς σαρκός»,
ἔφυγε μακρῶς.

Ἡ... ἡρωϊκὴ στάσις τοῦ νεαροῦ
καλογῆρου δίνει καὶ πάλιν στὸν
Ροῖδην τὴν εὐκαιρίαν νὰ σχολιάσῃ
τὴν διαφορὰν, ἣ ὁποία ὑπάρχει
στὴν τακτικὴν ποῦ ἀκολουθοῦσαν
οἱ δικοὶ μας ἅγιοι καὶ οἱ Φράγ-
κοι.

«Οἱ ἡμέτεροι ἅγιοι—παρατη-
ρεῖ—ἀγρυπνοῦντες, μαστιγοῦμέ-
νοι καὶ νηστεύοντες, μέχρις οὗ
τὸ στόμα τῶν ἐπληροῦτο σκωλή-
κων, μόλις κατάρθουν νὰ κατα-
στείλωσι τοὺς ὄφρυγμοὺς τῆς

σαρκός, παλαίοντες νυχθημερὸν
κατὰ διαβόλων, ἐνδεδυμένων μορ-
φήν γυναικείαν καὶ αὐτὰς τὰς
ὄρνιθας καὶ τὰς αἴγας ἀπομα-
κρύνοντες τῶν ἀσκητηρίων, ὡς ἐ-
πικινδύνους εἰς τὴν δυσβάστα-
κτον σωφροσύνην των, ἐνῶ οἱ
Φράγκοι, ἀφοῦ διὰ μακρὰς τινος
θυσίας καθουράζον τὸν ἔξαρ-
χὸν τῆς ἀσελείας, ἠδύναντο ἔ-
πειτα ἐν ἡσυχίᾳ καὶ γαλήνῃ ψυ-
χῆς νὰ φροντίσωσι περὶ τῆς σω-
τηρίας των, μὴ ἀναγκάζόμενοι νὰ
διακόπτωσι ἀνὰ πᾶσαν σπιγμὴν
τὰς προσευχὰς των, ἵνα ἐκδιώξω-
σιν, ὡς ὁ ἅγιος Ἀντόνιος, τὸν
πειρασμὸν διὰ ψυχοουλοσύας».

Εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα ἀπὸ
τὴν δύσι τοῦ ἡλίου, ὅταν οἱ δύο
ἐρασταὶ ἔφθασαν στὴν περιοχὴ

τοῦ μοναστηριοῦ. Ἡ νύχτα ἦταν
γλυκεῖα καὶ τ' ἀστέρια ἔκαθρε-
φτίζοντο στὸ ποτάμι τῆς Φούλ-
δας. Ἀλλὰ καθὼς ἐπλησίαζαν
στὸ μοναστήρι οἱ δύο νέοι εἶδαν
μὴν ἀναλαμπὴν ποῦ ἔμοιαζε μετ'
πυρκαϊά. Ἀλεπουδες, ἐλάφια,
κι' ἀγριογούρουνα ἔτρεχαν γύρω
τοὺς τρομαγμένα καὶ τὰ νυχτο-
πούλια πετοῦσαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ
κεφάλι τους. Ἡ Ἰωάννα εἶχε
σφιχτῆ στὸ στήθος τοῦ συντρό-
φου της. Ὡς καὶ τὸ γαῖδουράκι
των σήκωνεν ἀνήσυχτα ταυτιάτου
κι' ἐπροχωροῦσε δειλά, «ὡς στρα-
τιώτης τοῦ Πάπα εἰς τὸ πῦρ τῶν
μαχῶν».

Δὲν ἐπρόκειτο ὁμως περὶ πυρ-
καϊᾶς. «Στῆλαι πυρός, νέφη κα-
πνοῦ, ἦχος κωδῶνων καὶ ἀσιά-
των, ἀναθυμιάσεις λιβάνου καὶ

μαγειρείου» ἦλθαν σὲ λίγο στὰ
μάτια, στ' αὐτιά καὶ στὴ μύτη
τῆς Ἰωάννας, ἣ ὁποία εἶχε τα-
ραχθῆ τόσο πολὺ, ὥστε δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τὴν καθουράσῃ ἡ εὐ-
θυμία τοῦ Φρουμεντίου, ὁ ὁποῖος
σὲ κάθε τῆς ἐρώτησι ἀπαντοῦσε
μετ' ἐκαυχασμοῦ καὶ φιλήματα.

Τὴν ἐξήγησι τῆς νυκτερινῆς ἐ-
κείνης ἐορτῆς ὁ Ροῖδης τὴν δίνει
ἀνατρέχοντας στὴν ἱστορίαν:

«Ἦτο ἡ εἰκοστὴ τετάρτη Ἰου-
νίου, καθ' ἣν πρὸ ὀκτακοσίων ἐ-
τῶν ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάν-
νου προσεφέρετο ὡς ἀμοιβὴ τῆς
ὀρχήσεως εἰς τὴν θυγατέρα τῆς
Ἡρωδιάδος, ὅπως σήμερον (δηλ.
τὴν ἐποχὴν ποῦ ἔγραφε τὴν «Πά-
πισσαν Ἰωάνναν») ἀνθοδέσμη εἰς
τὴν Ἔσλερ ἢ τὴν Ταλιόννην. Τὰ
ὄστα τοῦ ἁγίου ἐκταφέντα ὑπὸ
τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου περιήλθον
κατὰ τὴν τότε συνήθειαν τὴν οἰ-
κουμένην ἀπασαν θαυματουργοῦν-
τα ἢ δὲ κεφαλὴ εἶχε μετα-
κομισθῆ ὑπὸ τινος Γάλλου καλο-
γῆρου ἐξ Ἀλεξανδρείας εἰς Γαλ-
λίαν, καθότι οἱ Φράγκοι τοῦ με-
σαιῶνος ἤρπαζον ἀπὸ τῶν ἐκ-
κλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς τὰ λεί-
ψανα τῶν ἁγίων, ὡς οἱ ἀπόγο-
νοι αὐτῶν τὰ συντρίμματα τῆς
ἀρχαίας τέχνης».

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ ἐμπόριο
τῶν ἁγίων λειψάνων βρισκότανε
στὴν ἀκμὴν του. «Δάκτυλος τοῦ
ἁγίου Σεργίου ἢ κνήμη τῆς ἁγίας
Φεβρονίας ἐπωλοῦντο τότε πολὺ
ἀκριβέστερα ἢ σήμερον κεφαλὴ